

När Hanna skapar är hon lycklig

Hanna vill bo i skogen och måla, tälja och skriva dikter. Då mår hon bra.

Det blir ett kärt återseende att träffa Hanna på releasen för utställningen och fotoboken [De okonventionella](#). Senast vi sågs bodde hon i en övergiven kolonistuga [på ett område där odlarna hade blivit vräkta](#). Det var 2012.

Hanna och hennes kille Petri var också tvungna att flytta så småningom. Sedan dess har hon bott på många olika ställen.

– Till sist blir man alltid vräkt om man så bor mitt inne i skogen. I Akallaskogen störde jag ingen, men de snackade om att det var naturreservat. Där döpte jag min träkoja till Granstigen 1.

Det är i skogen Hanna vill bo. Helst med vatten i närheten. Högt upp i träden kan hon bli gungad till sömns. Hon gillar att bygga och allt sker på fri hand, inga ritningar och inga tumstockar. Husen får loftgångar, fönster och dörrar.

– En gång släpade jag upp ett badkar, sen fyllde jag det med vatten som jag bar i hinkar. Jag fick mitt bad till slut under stjärnhimlen.

Ibland har hon haft grannar. I Akallaskogen var det två romska familjer. De gick till jobbet och så kom de hem på kvällen, det var inga problem.

– Kom det någon och ville mucka, då ställde vi upp.

Utöver att bygga hus, målar och tecknar Hanna, skriver dikter och täljer. Hon är en multibegåvad konstnär, lätt att tycka om.

– Jag kan inte föreställa mig ett liv där jag inte gör allt det här. Jag kan inte passa in i en mall.

Därför funkar det inte med socialtjänsten. Hon har försökt. Men det är tufft när hon får sina hus rivna.

– Det är inte alla som orkar det. Att börja om hela tiden.

Ett tag bodde hon i husvagn. När den brann försvann hennes pärm med bilder på allt hon skapat sedan hon var 14. Det var en stor förlust. Annars vill Hanna inte själv se sitt liv som hårt. Hon har ett enormt driv. Men det är inte helt lätt att prata om vad man väljer och hur det blev som det blev. Hanna vill kunna få vara ifred. Ändå är hennes hus alltid öppet för alla.

– Jag kan ju inte säga att det är fullt. Jag kör på så länge jag orkar med mina projekt, sen sover jag.

Skapandet är det viktiga. Då är Hanna som i en bubbla, och det är svårt för någon annan att komma in.

– Det är enda gången jag är lycklig. Allt annat är meningslöst.

Hon har lärt sig allting själv. Nästan.

– Morfar lärde mig måla händer. Jag har aldrig sett någon måla så vackra solnedgångar som han. Och näsor har jag lärt mig av

en kille.

I 15 år har hon varit ihop med Petri.

– De första sju åren höll vi på att slå ihjäl varandra. Men nu ger han mig luft under vingarna. Han vill att det ska vara vi. Och det vill Hanna också. Hon litar på Petri som ibland bor med Hanna men ibland hemma hos sin mamma och hennes man.

– Där kan jag inte bo, fyra personer i en tvåa.

Hanna hade gärna velat att hennes pappa hade fått se utställningen och [fotoboken *De okonventionella*](#). Men han dog samma dag som boksläppet. Han hade cancer.

– Han har aldrig varit nån heltidsfarsa. Han gav mig pengar och slängde ut mig på julafton. Han kunde inte hantera att jag är hemlös narkoman. Men jag är ledsen att jag inte hann visa honom.

Hannas mamma Pia kom på releasen. Hon är jättestolt över sin dotter.

– Jag gör inte de valen som mamma hade velat, men jag är fortfarande Hanna. Mamma kommer när som helst, vilket tillstånd jag än är i, med sina kramar. De tar aldrig slut, säger Hanna.

Pia är ordförande i Musketörerna i Sollentuna, en förening som arbetar tillsammans med människor med erfarenhet av missbruk och utsatthet. Där känner hon att hon kan göra något konkret.

– Ingen kan göra allt men alla kan göra något. Jag har så länge jag minns brytt mig om andra människor. Hos Musketörerna ställer vi upp för varandra. En för alla Alla för en.

Första gången Hanna testade narkotika var hon 14. Hon har tagit amfetamin sedan hon var 16 och önskar att det fanns ett substitutionsprogram.

– Idag tycker jag synd om min mamma. Jag skulle vilja bli mamma själv, men det är snart för sent, jag är 38. Det svåraste för mamma är när hon lämnar mig i hemlöshet. Jag vill att mitt barn ska ha samma tänk som jag. Men barn kan inte bo bland narkomaner.

Som längst har Hanna varit drogfri i tre månader och tio dagar. Hon rymde hemifrån när hon var 16 år.

– Det var inte dåligt hemma, men jag var rastlös.

I åtta månader var hon efterlyst men då ringde hon hem till mormor, så sedan var hon hittad. Det tog fem år innan hon kom hem. Då var det pojkvännen Petri som sa att Hanna måste träffa sin mamma.

– Han tyckte att jag började bete mig konstigt. Så jag körde i 200 km hela vägen i en stulen bil som fick soppatorsk en mil hemifrån. Syrran fick hämta mig. Mina två systrar har ett helt annat ansvar än jag, de gör precis som man ska. Men vi är fortfarande syrror. Och mamma säger att det är jag som kommer att förändra världen.

Text: Anna Fredriksson

Foto: IngelaS

Då hela världen rämnat!

Barfota på stigar
som ingen längre minns
Vilse i ett mörker
som inte längre finns
När hela världen rämnat
och himlen trillat ner
Är du fångad i en verklighet
du inte längre ser

Där finns det inga stjärnor
som visar vägen hem
Inte heller solsken
som visar vilka eller vem
När hela världen rämnat
och din himmel trillat ner
Är du blott en spillra
som du i skuggan ser

I ett eko mellan bergen

genljuder ett skrik
Som bryter nattens tystnad
i fasansfull panik
När hela världen rämnat
och himlen trillat ner
Trevar du i natten
För ingenting du ser

Ensam mitt i mörkret
där du på knäna ber
Fångad i en vardag
som ingen längre ser
När hela världen rämnat
och himlen trillat ner
Lever du i skuggan
där ingen längre ler

Dikt av Hanna